

на повърхността рѣждата на грубостта и навъсеността на характера. Чловѣкъ, който са обладава отъ такъвзи ентузіазмъ, бива съвършено невнимателенъ на туй що проихожда около него и за туй са показва суравъ и мечтателенъ, и като не дава тежестъ на сѣтловнытъ предмети и са посветява въ посвегы мысли, слуша укоренія за гнѣвливость и грубость. А понеже нема по суетна хпмера отъ тѣзи да са надѣмы че съществува въ чловѣческытъ срла нѣкоя взаимна симпатія, заредн туй никой не тѣкува праведно душевнытъ ни чувствованія, нито найлюбезнытъ ни роднины остицать жалость въ страданіята ни. Когато умремы, и настане медненното и безполезно раскайване за дѣто сж сѣдили за насъ погрѣшнтелно, тогази и пріятели и неприятели са чуджтъ колко имъ е было лесно да опростижтъ работы, които даже сж были достойны за одобреніето имъ.

— Азъ ще ти прикажж за годинитъ на иѣжныи ни възраст рече Иона; искашъ ли да припѣе дѣтинскытъ ни дни безокото оуи момиче? гласътъ ѝ е сладкъ и армоническій, тя знае една пѣсенъ на тѣзи тема, въ която нема нищо което може да та растежи.

— Ты, сестро не помнишъ ли пѣсеньта? попыта Аппикидъ.

— Че какъ не? музыката ѝ е толкози проста штоо сама са напечатва на паметьта.

— Пѣй я слѣдователно, моля ти са, мойтъ слухъ не намѣрва на слаженіе освѣи въ родинскій гласъ, и твожтъ гласъ, Иона, като ми докарва на умъ домашны въспоминанія, той е за мене най усладителенъ отъ сичкытъ критскы и ликійскы мелодіи. Пѣй молята, пѣй!

И Иона стори знакъ на единъ робъ, който стоеше въ колоната за да ѝ донесе лирата, и като я пое запѣ съ прости и сладосливи звукове слѣдующытъ стихове.

ВЪЗДЫШКА ЗА МЛАДОСТЬТА.

Доро и пролѣтъ яростно вылиѣ страшна бури,
Обвиватъ мрачны облацы небо и земята;
Тѣй сжщо и дѣтинската невинна млада пора
Подъ благовоннытъ цвѣтъа опасна змѣя срѣща.
Потокътъ на живота ни размѣсенъ съ скърбы съ радость
Ту тихъ ту буюнъ са лѣе на вѣчността въ морето.

На минжлото младостта ума си тѣжно врыща,
И настоящето я мжи съ горчила отровны